

ת"פ 7834/11/15 - המאשימה מדינת ישראל נגד ידידיה שליסל, צוריאל שושן

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 7834-11-15 מדינת ישראל נ' שליסל ואח'

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים: 1. ידידיה שליסל
2. צוריאל שושן

גזר דין - לנאשם 1

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הפרת הוראה חוקית - לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, על כך ש ביום 29.10.15 בשעה 23:45, ברחוב דרך האבות 261 ביד בנימין, שהה הנאשם 1 ביחד הנאשם 2 בביתו של שילה בן ישי וזאת בניגוד להוראות צו, שניתן ביום 30.08.15, ע"י האלוף יואל סטריק, מפקד פיקוד העורף בצה"ל, בהתאם לסמכותו לפי תקנות ההגנה (שעת חירום) 1945, בהיותו סבור כי הדבר נחוץ לביטחון המדינה, שלומו של הציבור וקיומו של הסדר הציבורי. עפ"י הצו נאסר על הנאשם ליצור קשר ישיר או עקיף עם רשימת אנשים המצוינת בו, לרבות הנאשם 2. תוקפן של ההגבלות עפ"י הצו היה, עד ליום 29.02.16.

לאחר הרשעתו, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, לרבות לשאלת ביטול ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן:

מן התסקיר עולה, כי הנאשם בן 22, רווק ומתגורר בבית הוריו בחברון. מזה כשנה וחצי, משלב לימוד תורה ועבודה בתחום הבניה. הנאשם, לו עשרה אחים, חלקם גדולים ממנו, מתאר קשר מיטיב עם בני משפחתו. לאחר סיום 12 שנות לימוד וקבלת תעודת בגרות, המשיך ללימודים בישיבת הסדר, אותה עזב לאחר כשנה וחצי ועבר לעבוד כרועה צאן במאחז "משכנות הרועים". בתקופה זו הוצא נגדו הצו נשוא כתב האישום, כמו גם צו איסור שהייה באזור יהודה ובנימין, שאז שב לגור עם הוריו בחברון, שם הוא מתגורר עד היום. לדברי הנאשם, בכוונתו ללמוד בעתיד לימודי אדריכלות.

במסגרת התסקיר נכתב, כי קצין המבחן התרשם כי מסלול חייו של הנאשם הינו נורמטיבי ותואם את גילו. עוד נכתב אודות המתח הפנימי שחוזה הנאשם, בין חיים עפ"י חוקי ההלכה, מחד, ומחויבות למוסדות המדינה ולחוקיה, מאידך, וכי האחרון מחפש את האיזון בין אלו. צוין, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. בנוסף, נכתב כי הנאשם הודה ולקח אחריות

על מעשיו ולדבריו לא בדק אם הנאשם 2, מתעתד להגיע לדירה בה שהה וכי פעל ללא הפעלת שיקול דעת. עוד נכתב, כי הנאשם מבטא הבנה, שהגורם המשמעותי המביא אותו להתנהגות חוצת חוק הוא הסביבה החברתית אליה הוא שייך, וכי הבנה זו, מאפייני אישיותו והעובדה כי לא נרשמו דפוסי אישיות אנטי חברתיים או עבריינים, יש בהם להוות גורמי סיכוי. מנגד, השתייכותו וקשריו לקבוצות אידיאולוגיות, מהווה גורם להישנות העבירה.

סופו של דבר, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה, זאת "מאחר ומדובר בצעיר ללא עבר פלילי, הלוקח אחריות על התנהגותו ויכולת לבחון את מניעיו והתנהגותו, ומאחר והתרשמנו כי הרשעה יכולה לפגוע באפשרויות תעסוקה בעתיד". לעניין העונש, הומלץ על ביצוע 120 שעות של"צ.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה, הדגישה את הערכים המוגנים בעבירה בה הורשע הנאשם, שהם הגנה על שמירת תוקפם המחייב של צווים אשר תכליתם הגנה על אדם, השמירה על סדר חברתי, הגנה על שלטון החוק והסדר הציבורי. כמו כן, הודגש, כי עסקינן בצו שניתן לאחר שנמצא כי הינו נחוץ לשם שמירה על בטחון המדינה ושלומו הציבורי. כן, הפנייתה בטיעוניה להתרשמות בית המשפט מן הנאשם, כפי שהיא עולה מהכרעת הדין, לקביעות לפיהן, הנאשם התנהל באופן מחושב, לכך שהעדר מסירת הגרסה נעשה על ידו באופן מכוון, שאמירותיו היו חדות ומחושבות ולכך יש להוסיף את העובדה שקרע לגזרים את הצו נשוא כתב האישום כאשר נמסר לידיו ובכך הפגין זלזול בצו ובהוראותיו.

עוד נטען, כי העובדה שהנאשם ניהל הוכחות מצביעה על כי אינו לוקח אחריות על מעשה העבירה. לשאלת ביטול ההרשעה, טענה ב"כ המאשימה, שיש לדחות את המלצת שירות המבחן, מאחר וזו אינה עומדת במבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה לביטול הרשעה - לא הוכח כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם וכי לנאשם יגרם נזק מוחשי, כתוצאה מן ההרשעה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה וטענה, כי מתחם הענישה לעבירה בה הורשע הנאשם, נע בין מס' חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. המאשימה עתרה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

מנגד, טען **ב"כ הנאשם**, כי המדובר בנאשם צעיר שכל עתידו עוד לפניו. נטען כי יש לתת את הדעת לכך שאין מדובר בעבירה שבחמורות בספר החוקים, כי אם בעבירת עוון.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, נטען כי הנאשם שגה בכך שלא בדק מבעוד מועד באם מי מתוך האנשים ששמותיהם הוזכרו באותו צו אלוף עשוי להימצא בדירה בה שהה במועד הרלוונטי לכתב האישום. נטען, כי אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שלא נטל אחריות למעשה ובחר לכפור ולנהל הוכחות.

ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם מבין את הפסול במעשיו ואף ציין זאת בצורה מפורשת בפני קצין המבחן, כי המדובר באירוע חריג ויוצא דופן בנוף חייו של הנאשם ועל כן אין מקום למצות עמו את מלוא חומרת הדין.

לשאלת ביטול ההרשעה, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה וטען כי גם בהעדר אלמנט מוכח של פגיעה קונקרטית בעתידו

המקצועי של נאשם, אך בשל העובדה שישנו חשש כזה נוכח גילו הצעיר של הנאשם, בשים לב לכך שמדובר באדם נורמטיבי, נעדר הרשעות קודמות, כמו גם בהתייחס לקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב, כמו סוג העבירה הרי שיש להורות על ביטול ההרשעה הנאשם למד את הלקח בעקבות המקרה. סופו של דבר, עתר הסניגור, כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן, יורה על ביטול ההרשעה ויטיל על הנאשם עונש של "צ" כפי שהומלץ.

בדברו האחרון, אמר הנאשם כי הוא רוצה לנהל חיים נורמטיביים בישראל, להקים בית ומשפחה ולעבוד. כן, אמר שהוא מבין ששיקול הדעת, שהוביל לביצוע העבירה, היה מוטעה.

דין והכרעה:

דין בבקשה לביטול ההרשעה בדין:

כאמור לעיל, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו בדין של הנאשם. כידוע, שירות המבחן הינו גורם ממליץ בלבד, ובית המשפט האמון על הפעלת שיקול הדעת השיפוטי ועריכת האיזונים, ואינו מחויב בקבלת המלצותיו (ר' רע"פ 1351/10 **בוחבוט נ' מ"י**).

הכלל בשיטת משפטנו קובע, כי בגיר אשר ביצע עבירה יורשע בדין, וברי כי הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל הנ"ל. ביהמ"ש העליון ב - ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (להלן: "**הלכת כתב**"), קבע, מפי כב' השופט דורנר, את שני התנאים המצטברים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בגיר בדין, זאת כדלקמן: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. כן, נקבע בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, כי :

"נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מן ההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת עבריין."

עוד נקבע בסוגיית הימנעות מהרשעת בגיר בדין - בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין כי:

"תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם

בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי...ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו...בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

אתיחס לתנאי הראשון בהתאם להלכת כתב, לפיו מתעוררת השאלה - האם סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה, על ההרשעה בדין מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. בחינתו של התנאי הנ"ל, בנסיבות המקרה דנן, הביאני לידי מסקנה, כי לא ניתן לוותר במקרה דנן על ההרשעה בדין, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה. ודוק: הנאשם הורשע בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, צו אלוף שניתן משהיה נחוץ לשמירה על ביטחון המדינה, שלומו של הציבור וקיומו של הסדר הציבורי. הנאשם פעל באופן מופגן בניגוד להוראות הצו, ואף גילה זלזול בהוראות הצו והגורם שנתן אותו, בכך שקרע אותו בפומבי בעת שנמסר לידי. בעשותו כאמור, אף גילה כוונה שלא לפעול בהתאם להוראות הצו. בנוסף וכפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם לא שיתף פעולה עם גורמי החקירה וכבש גרסתו, באופן מכוער, וללא כל הסבר המניח את הדעת. שעה שעסקינן בצו שניתן מטעמים של ביטחון המדינה ושלומו הציבור, הרי שאין להקל ראש בעבירה אשר בוצעה. אמנם, כטענת הסניגור אין המדובר בעבירה החמורה בספר החוקים, אולם בנסיבות העניין, סבורני כי יהא בביטול ההרשעה בדין, כדי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, בפרט שיקול ההרתעה האישי והציבורי. בפן האישי - הרי שכפי שנכתב בתסקיר שירות המבחן, הנאשם עודנו שווה באותה סביבה, תחת אותם תנאים חברתיים, אשר הובילו אותו מלכתחילה לביצוע העבירה, ומבטא מתח פנימי בדואליות שבין כללי אותה החברה וערכיה האידאולוגיים לבין הצורך לפעול בהתאם לחוקי המדינה. נסיבות אלו מהוות גורם סיכון להישנות העבירה. זאת ועוד, אמנם בתסקיר נכתב כי הנאשם נטל אחריות באוזני קצין המבחן, אולם לא ניתן לומר כי עשה כן גם לאזני בית המשפט. הנאשם הורשע, כזכור, לאחר ניהול הוכחות. ברי, שעובדה זו אינה נזקפת לחובתו בבחינת גזירת העונש, אולם וודאי יש לה השלכה בקביעה באשר לשאלת ההפנמה של חומרת העבירה ונטילת האחריות על ביצועה. לעניין זה יצוין, כי לא מצאתי בדבריו האחרונים של הנאשם, שנאמרו בלשון רפה, ולפיהם הבין שטעה בשיקול הדעת, כי יש בהם בכדי להצביע על נטילת אחריות, הפנמה והבעת חרטה.

גם שיקול ההרתעה בהיבט הציבורי, בנסיבות העניין, מחייב לידי הותרת ההרשעה על כנה, זאת למען יצא מסר, כי בית המשפט רואה בחומרה עבירות שיש בהן פגיעה בוטה בשלטון החוק, בסדר הציבורי ובביטחונו.

אשר על כן, הגעתי לכלל מסקנה, שלא מתקיים במקרה דנן, התנאי הראשון שנקבע בהלכת כתב.

למעלה מן הצורך, ואף שהלכת כתב הציבה תנאים מצטברים, בחנתי גם את שאלת קיומו של התנאי השני - האם הרשעה בדין עלולה להסב נזק חמור לשיקומו של נאשם ותפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתו? גם התשובה לשאלה הנ"ל, לטעמי, הינה שלילית. ודוק: קביעת שירות המבחן במסגרת התסקיר כי "הרשעה יכולה לפגוע באפשרויות תעסוקה בעתיד", הינה אמירה כללית ובלתי מנומקת, ונראה כי מתבססת על דבריו של הנאשם בעלמא, כי בכוונתו ללמוד לימוד אדריכלות. המדובר בכוונה ערטילאית ורחוקה, שאף אם אכן יש בכוונת הנאשם לממשה, לא הוכח כי יהא בהרשעה בדין בכדי למנוע תעסוקתו בתחום זה, היה וישלים לימודיו. אף בטיעוניו לעונש, לא עלה בידי הסנגור לשכנע אותי, כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו המקצועי של הנאשם.

לא נעלם מעיני גילו הצעיר של הנאשם, בעת ביצוע העבירה ואף כיום, והשתייכותו לקבוצת הגיל של "בגירים צעירים", והיותו נעדר הרשעות קודמות, אולם עפ"י ההלכה הפסוקה, אף בעניינו של נאשם המשתייך לקבוצה זו, ביטול הרשעה יעשה רק במקרים חריגים נוכח פגיעה גדולה שצפויה לנאשם מעצם ההרשעה (ר' למשל, ע"פ 4466/13).

הסנגור בטיעוני הפנה לעפ"ג 30661-12-15, במסגרתו ניתן ציטוט מפסק דינה של כב' השופטת ברק ארז ב - ע"פ 111/14 פלוני נ' מ"י, בזו הלשון: **"בסופו של יום הגענו לכלל מסקנה כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם הצטברות מיוחדת של נסיבות (בנוסף לחרטה המלאה שהביעו ולעברם שהוא ללא רבב, כמו גם המלצת שירות המבחן, שבהם לעצמם לא היה די) - מכריעה את הכף לעברם של המערערים."**

לא מצאתי, כי בנסיבות המקרה דנן נמצאה אותה "הצטברות מיוחדת של נסיבות", בפרט לאור העדר קבלת האחריות והבעת חרטה. ולעניין זה יובהר, כי בדבריו האחרונים של הנאשם אודות שיקול הדעת המוטעה שהפעיל, מצאתי ראשית הבנה, אולם וודאי לא הפנמה המעידה על הבנת חומרת העבירה והיעדר כוונה לחזור עליה.

אשר על כן, ומשלא מתקיימים שני התנאים המצטברים בהלכת כתב המצדיקים ביטול הרשעת נאשם בגיר בדין, הנני דוחה את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו בדין.

דין ברכיבי העונש:

מתחם העונש ההולם

כפי שנקבע בסעיף 40 לחוק העונשין, בעת קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהג ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות,

הערכים המוגנים, אשר נפגעו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית הם הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי, כיבוד החוק ומערכת המשפט. עבירת הפרת הוראה חוקית הינה עבירה מסוג עוון, שלצדה עונש מרבי של שנתיים מאסר. בכל חברה נאורה קיימת חשיבות גדולה לערכי קיום וכיבוד החלטות וצווים הניתנים על ידי רשות מוסמכת. הטעם העומד בבסיס הוראה חוקית, הינו שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי, אכיפתו, וכן הגנה על הציבור מפני אלה המפרים אותו ועלולים להביא במעשיהם לפגיעה בסדר הציבורי.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים במקרה על ידי הנאשם הינה ברף גבוה, כפי העולה מקביעותי בהכרעת הדין. הנאשם קרע את הצו עם קבלתו, הביע זלזול בהוראותיו ובגורם הצבאי המוסמך שנתן את הצו וגילה מלכתחילה באופן מובהק העדר כוונה למלא אחר הוראות הצו, ואחר, הפר אותו באופן מופגן. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכותו של הנאשם, אשר גרמו לו לבצע את המעשה בגינו הועמד לדין.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית, מעלה כי הוטלו עונשים שבין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה, בהתאם לתכלית ההוראה החוקית שהופרה. כך למשל:

א. בע"פ (מח' ב"ש) 17568-06-13 חאלד חרובי נ' מ"י (ניתן ביום 16.09.13) נדחה ערעור של נאשם, שהורשע לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של פגיעה כשהעברין מזון והפרת הוראה חוקית, בכך שהפר תנאי שחרור שהוטלו עליו במסגרת הליך המעצר. בערכאה הדיונית נקבע מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת ההוראה החוקית שבין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר בפועל וקנס. ערכאת הערעור לא התערבה במתחם שנקבע. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו בגין שתי העבירות 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים והתחייבויות.

ב. בעפ"ג (מח' מר) 568-09-10 **סימון ביטון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.2010) התקבל בהסכמה ערעור של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית והחזקת סמים לצריכה עצמית. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה חלקו במצטבר ומאסר מותנה.

ג. בת"פ (מח' ב"ש) 8150/08 מ.י. פרקליטות מחוז הדרום-אזרחי נ' ב' (ניתן ביום 16.06.2011) הורשעה נאשמת בעבירה של הפרת הוראה חוקית, הנוגעת להפרת החלטת בית המשפט העליון, שהורתה לנאשמת להשיב לאלתר את בנה הקטין לרשות אביו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמת 12 חודשי מאסר בפועל ו - 6 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את ערעורה של הנאשמת בעניין זה.

ד. בת"פ (רמ) 2196-11-11 מדינת ישראל נ' הרצל ספיאשווילי (ניתן ביום 23.02.15), הורשע נאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך ששהה מחוץ למעצר הבית ללא פיקוח. נקבע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו בשל ביצוע עבירה זו ועבירות אלימות אחרות 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי.

ה. בת"פ (אש) 54553-02-11 מדינת ישראל נ' בן שימול (ניתן ביום 11.10.2012) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, בכך שהפר צו של בית המשפט לענייני משפחה, והתקשר לבת זוגו לשעבר כדי לדרוש בשלום ילדם. נקבע מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת הוראה חוקית, שבין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, שבעברו פסק דין ללא הרשעה, הוטלו מאסר מותנה והתחייבות.

ו. בת"פ (ת"א) 1903/09 מ"י מדור תביעות פלילי ת"א נ' משה ביטון (ניתן ביום 21.02.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית בכך שבניגוד להוראת בית המשפט, שהה מחוץ לביתו ללא מפקח. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

ז. בת"פ (אשד) 1855/09 מ"י נ' פולונב (ניתן ביום 18.02.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירת הפרת הוראה חוקית, בכך שיצר קשר עם אישתו חרף צו שיפוטי שאסר עליו לעשות כן. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות.

ח. בת"פ (ת"א 14460-08-09) מדינת ישראל נ' מנחם בללי (ניתן ביום 04.02.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שנכנס לפרדס על אף שהדבר נאסר עליו. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

נוכח רמת הענישה הנוהגת כפי שפורטה לעיל ובשים לב לעקרון ההלימה, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע המתואר בכתב האישום נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

משנקבע מתחם הענישה, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממנו לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין), או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין). בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, שעה שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו. בה בעת, איני סבורה שהנאשם מהווה סיכון לשלום הציבור, בדרגה המצדיקה חציית רף מתחם הענישה לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם. בגזירת העונש המתאים לנאשם שמלפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות מטיעוני ב"כ הנאשם לעונש, מתסקיר שירות המבחן ומדברי הנאשם לבית המשפט.

כפי שפורט לעיל, הנאשם בן 22, רווק ומתגורר בבית הוריו בחברון. הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, נעדר הרשעות קודמות ומזה כשנה וחצי, משלב לימוד תורה ועבודה בתחום הבניה.

כפי העולה מן התסקיר, הנאשם ביטא קושי נוכח הדואליות שבין חוקי התורה וההלכה והערכים האידאולוגיים של סביבתו, לבין הצורך לשמור ולקיים את חוקי המדינה. עוד עולה, כי לאזני קצין המבחן, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נעדר דפוסים עברייניים.

מנגד, כאמור, הנאשם לא קיבל על עצמו אחריות בבית המשפט ולא הביע חרטה וניכר כי לא הפנים את חומרת העבירה, וכמו כן לא שינה את הסביבה החברתית שלדבריו מאפייניה וערכיה הם אלו אשר הובילו אותו לביצוע העבירה,

מה שמגביר את החשש והסיכון להישנות העבירה.

ברי, כי לא נזקפה לחובת הנאשם עובדת ניהול המשפט, אולם וודאי שהנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט, התביעה והעדים.

בנסיבות אלו, סבורני כי יש להשית על נאשם ענישה שתמחיש עבירו, ולאחרים כמותו, את חומרת העבירה. עם זאת, בהעדר הרשעות קודמות ונוכח היותו של האירוע מקרה בודד שאינו מאפיין את אורחותיו של הנאשם, הגעתי לכלל מסקנה כי די יהא במקרה דנן בהטלת עונש צופה פני עתיד מרתיע בצירוף לענישה כלכלית.

סוף דבר:

לאור כלל הטעמים אשר פורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, וזאת למשך 3 שנים.
2. קנס ע"ס 2,000 ₪, או 15 ימי מאסר תמורתם.
- 1000 ₪ מתוך סכום הקנס, ישולם באמצעות קיזוז כספי הפיקדון בתיק מ"י 36349-10-15, והיתרה תשולם עד ליום 10.06.17.
3. הנאשם יחתום על כתב התחייבות שלא לעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, וזאת למשך 3 שנים, סכום ההתחייבות 5,000 ₪. לא יחתום הנאשם על ההתחייבות, בתוך 14 ימים, יאסר למשך 20 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.